

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Suedia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Dispozițiile de bază privind măsurile asigurătorii în cauzele civile sunt prevăzute la capitolul 15 din Codul de procedură judiciară suedez („rättegångsbalken”). Regula generală este că nicio măsură de executare referitoare la o cerere în materie civilă nu poate avea loc până când instanța nu a pronunțat hotărârea privind cauza. Dispozițiile privind măsurile asigurătorii sunt o excepție de la această regulă. Măsurile asigurătorii vizează în general să garanteze că, în urma hotărârii viitoare pronunțate de instanță, partea care pierde își va îndeplini obligațiile.

Măsura asigurătorie cea mai comună este *sechestrul*, care înseamnă că un solicitant poate obține blocarea bunurilor aflate în posesia părții adverse sau limitarea în alt mod a dreptului părții adverse de a dispune de un bun.

Conform capitolului 15, secțiunea 1 din Codul de procedură judiciară suedez, sechestrul poate fi acordat pentru a garanta executarea viitoare a unei hotărâri referitoare la o *creanță*. Ca normă generală, o decizie de sechestru în temeiul acestei dispoziții trebuie formulată în așa fel încât proprietatea care aparține debitorului să fie sechestrată pentru a acoperi valoarea unei anumite sume specificate revendicate. În cazuri excepționale, decizia poate, cu toate acestea, să afirme că proprietatea poate face obiectul executării.

Sechestrul poate fi impus, de asemenea, pentru a asigura executarea viitoare a unei hotărâri judecătorești privind un *drept prioritar asupra unei proprietăți* (Capitolul 15, secțiunea 2 din Codul de procedură judiciară suedez). Exemple de astfel de hotărâri judecătorești sunt cele care stabilesc că reclamantul are un drept prioritar asupra anumitor acțiuni, precum și cele prin care părătul este obligat să predea acțiunile imediat.

La capitolul 5, secțiunea 3 din Codul de procedură judiciară suedez există o dispoziție generală privind dreptul instanței de a *impune o măsură adecvată* pentru a proteja drepturile solicitantului. Această dispoziție se aplică în cazul acțiunilor în încetare, de exemplu. O cerere de confirmare că părătul nu are dreptul de a lucra cu anumite bunuri specificate într-o clauză de concurență a fost considerată, de asemenea, ca înscriindu-se în sfera de aplicare a acestei dispoziții.

De asemenea, conform capitolului 15, secțiunea 4 din Codul de procedură judiciară suedez, în cazul existenței unui drept prioritar asupra unei proprietăți, instanța poate decide *returnarea bunului înstrăinat etc.*

În plus, la capitolul 15, secțiunea 5, punctul 3 din Codul de procedură judiciară suedez se specifică faptul că o măsură asigurătorie **provizorie** poate fi impusă în anumite condiții.

Pe lângă aceasta există, de asemenea, dispoziții separate privind măsurile asigurătorii în anumite domenii, de exemplu dreptul brevetelor.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Deciziile privind măsurile asigurătorii sunt emise de instanța unde sunt pendinte acțiunile. Dacă nu există proceduri judiciare pendinte, dispozițiile aplicabile privind instanța care deține competență sunt în mare măsură similare celor pentru cauzele civile în general.

Instanța nu poate ridica problema măsurilor asigurătorii din proprie inițiativă. Astfel, este necesar ca partea care dorește o astfel de decizie să depună o cerere pentru aceasta. Dacă nu există proceduri judiciare pendinte, cererea trebuie depusă în scris.

Nu există cerința ca un solicitant să fie asistat sau reprezentat de un avocat. Procedurile judiciare în instanțele suedeze sunt gratuite, cu excepția unei taxe de depunere a cererii care este în prezent de 450 SEK (aproximativ 50 EUR).

2.2 Principalele condiții

Pentru ca măsurile în conformitate cu capitolul 15, secțiunile 1-3 din Codul de procedură judiciară suedez („rättegångsbalken”) să fie acordate, este necesar ca principalele chestiuni (de exemplu o creanță în conformitate cu secțiunea 1) să *poată face obiectul unei cauze sau examinări în instanță printr-o altă procedură similară*. Cea din urmă include procedurile de arbitraj.

Curtea Supremă („Högsta domstolen”) a hotărât că sechestrul sau alte măsuri asigurătorii în conformitate cu capitolul 15 din Codul de procedură judiciară suedez pot fi instituite, de asemenea, cu privire la *cererile care trebuie judecate de instanțele străine* dacă decizia instanței poate fi executată în Suedia.

Pentru ca sechestrul în conformitate cu capitolul 15, secțiunile 1-3 din Codul de procedură judiciară suedez să fie instituit trebuie îndeplinite, de asemenea, următoarele condiții:

O cerință este ca solicitantul să demonstreze că există *motive credibile* de a considera că acesta deține o creanță împotriva unei alte persoane, care poate face obiectul unei acțiuni în instanță sau al unei examinări printr-o altă procedură similară.

Solicitantul trebuie, de asemenea, să demonstreze că poate exista „*in mod rezonabil temerea*” că partea adversă, prin fugă, prin îndepărtarea bunurilor sau în alt mod, nu își va asuma responsabilitatea plății creanței (secțiunea 1), că partea adversă va îndepărta, va deteriora considerabil sau va dispune în alt mod de bunuri în detrimentul solicitantului (secțiunea 2) sau că partea adversă, prin angajarea în anumite activități sau prin întreprinderea sau neglijarea anumitor măsuri sau în alt mod, va împiedica sau va îngreuna exercitarea drepturilor de către solicitant sau va reduce semnificativ valoarea bunurilor (secțiunea 3).

Pentru acordarea unei măsuri **provizorii**, trebuie să existe întotdeauna un risc de prejudiciu iminent. Aceasta înseamnă că executarea unei decizii ar fi pusă în pericol dacă măsura nu ar fi acordată imediat fără audierea părții adverse. Dacă măsura este adoptată în acest mod, decizia se transmite părților, cerându-i-se părătului să își prezinte observațiile privind decizia. Dacă se primesc observații, instanța trebuie să reexamineze imediat dacă măsura ar trebui menținută.

În fine, măsura poate fi adoptată numai dacă solicitantul furnizează o *garanție* pentru orice daune pe care le-ar putea suferi partea adversă. Dacă solicitantul nu poate furniza o garanție dar, în același timp, demonstrează că are motive speciale pentru cererea sa, instanța are opțiunea de a-l scuti de la obligația de a furniza o garanție.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Executarea deciziilor privind *sechestrul pentru creanțe* constă în confiscarea bunurilor până la o anumită valoare. În ansamblu, în cazul executării se aplică aceleași principii ca în cazul confiscării. Cu toate acestea, nu există posibilitatea vânzării proprietății.

În principiu, orice tip de bunuri pot fi sechestrate în cadrul executării. Bunurile pot fi atât mobile, cât și imobile.

Anumite bunuri nu pot fi confiscate. Acesta este cazul bunurilor desemnate prin termenul suedez „*beneficieegendom*”, și anume: haine și alte obiecte destinate uzului personal al debitorului, până la o valoare rezonabilă; mobilier, electrocasnice și alte echipamente necesare pentru o locuință și întreținerea sa; unelte și alte echipamente necesare activității profesionale a debitorului sau pregătirii sale profesionale; obiecte personale precum medalii sau premii sportive, care au o valoare afectivă importantă pentru debitor. Bunurile pot fi protejate, de asemenea, prin diferite reglementări. Acesta poate fi, de exemplu, cazul daunelor. Sechestrul pentru creanțe nu se poate aplica salariilor etc. decât după ce salariul a fost plătit, pentru a putea fi sechestrat.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Atunci când bunurile au fost sechestrate *pentru creanțe*, pârâtul nu le poate transfera sau nu poate dispune de bunuri în orice mod în detrimentul solicitantului. Autoritatea de Executare suedeză („Kronofogdemyndigheten”) poate, cu toate acestea, să autorizeze excepții de la interdicția de a dispune de un bun dacă există motive speciale. Orice utilizare a bunurilor care contravine interdicției poate atrage răspunderea penală.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Atunci când se aprobă o măsură în temeiul capitolului 15, secțiunile 1-3 din Codul de procedură judiciară suedez, solicitantul trebuie să introducă o acțiune în instanță în termen de o lună de la decizie, dacă nu s-a introdus încă nicio acțiune. Dacă cererea urmează să fie examinată în cadrul altei proceduri, solicitantul trebuie în schimb să ia măsurile stabilite pentru acea procedură.

Dacă măsura este adoptată **provizoriu**, decizia trebuie transmisă părților, cerându-i-se pârâtului să își prezinte observațiile privind decizia. Dacă se primesc observații, instanța trebuie să reexamineze imediat dacă măsura ar trebui menținută.

O măsură trebuie revocată imediat dacă, după ce a fost aprobată, se furnizează o garanție care îndeplinește scopul măsurii.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Orice chestiune referitoare la o măsură asiguratorie trebuie soluționată prin decizie atât atunci când apare în contextul judecării unei cauze, cât și atunci când măsura asiguratorie este independentă.

În ambele situații, decizia poate fi atacată separat de persoana în defavoarea căreia a fost pronunțată. O persoană care dorește să atace o decizie a instanței districtuale („tingsrätt”) trebuie să facă acest lucru în scris în termen de trei săptămâni de la data pronunțării deciziei. Dacă decizia nu a fost pronunțată în cadrul unei ședințe și nu s-a anunțat în cadrul niciunei ședințe când va fi pronunțată decizia, termenul pentru introducerea unei căi de atac va fi calculat de la data la care solicitantul a primit decizia. Calea de atac trebuie introdusă la instanța de al doilea grad de jurisdicție („hovrätt”), dar cererea trebuie depusă la instanța districtuală („tingsrätt”).

Dacă instanța districtuală a respins o cerere de măsuri asigurătorii într-o cauză civilă în conformitate cu capitolul 15 din Codul de procedură judiciară suedez („rättegångsbalken”) sau a revocat o decizie privind o astfel de măsură, instanța de al doilea grad de jurisdicție poate permite imediat ca măsura să se aplice până la adoptarea unor noi dispoziții. Dacă instanța districtuală a aprobat o astfel de măsură sau a declarat că decizia poate fi executată chiar dacă nu este încă definitivă, instanța de al doilea grad de jurisdicție poate stabili imediat că decizia instanței districtuale nu poate fi executată până la adoptarea unor noi dispoziții.

Ultima actualizare: 06/09/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.